

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/76/2020
Identifikačné číslo spisu:	4214220335
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4214220335.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému F. D., bývajúcemu v L., o zaplatenie 12.324,22 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 13C/474/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. decembra 2017 sp. zn. 25Co/219/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 13. decembra 2017 sp. zn. 25Co/219/2017 vo výroku, ktorým vo zvyšnej zamietajúcej časti, v časti úroku vo výške 13,90 % ročne od 04.11.2014 do zaplatenia, potvrdil rozsudok okresného súdu a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v e c v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 08. decembra 2016 č. k. 13C/474/2015-76 návrh žalobcu na zmenu petitu v časti 13,90 % úroku ročne od 19. novembra 2013 do zaplatenia a v časti 8 % úroku z omeškania ročne od 19. novembra 2013 do zaplatenia zamietol, konanie v časti vyčísleného úroku nad 492,33 eur, v časti vyčísleného úroku z omeškania nad 10,52 eur, v časti poplatku vo výške 60 eur zastavil (I. a II. výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.660,26 eur s vyčísleným úrokom vo výške 492,33 eur, s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 10,52 eur a s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 9.660,26 eur od 04. novembra 2014 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok). Žalobu v časti 13,90 % úroku ročne a v časti 8 % úroku z omeškania ročne z nezaplatených úrokov od 04. novembra 2014 do zaplatenia zamietol (IV. výrok). Žalovaného zaviazal k náhrade trov konania žalobcovi vo výške 63,26 % o výške náhrady trov konania, o ktorej súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia (V. výrok). Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“), § 497, § 502 a nasledujúce Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2, § 7, § 9 zákona číslo 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“). Konštatoval, že ak si strany sporu v zmluve dohodli fixnú úrokovú sadzbu 13,90 % ročne do

splatnosti, podľa názoru súdu zostal nepreukázaným nárok žalobcu na 13,90 % úrok ročne zo sumy dlžnej istiny úveru od 04. novembra 2014 až do zaplatenia, najmä keď uvedeným úrokom sa úročí len istina čerpaného úveru, a to len do splatnosti úveru, v danom prípade do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalobcom listom z 25. októbra 2013, pričom úrok zahrnutý v splátkach splatných do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, s úhradou ktorého sa žalovaný dostal do omeškania a žalobcom bol vyčíslený sumou vo výške 492,33 eur, bol žalobcovi priznaný. Po márnom uplynutí lehoty splatnosti splátok úveru a splátok úroku z úveru, ako aj poplatkov splatných do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a po márnom uplynutí lehoty splatnosti predčasne splatnej istiny úveru, má veriteľ dlžníka nárok už len na úrok z omeškania, keďže omeškaním dlžníka sa odmena za úver, ktorou nepochybne úrok z úveru je, nezvyšuje. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod R 59/98, podľa ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do 25. októbra 2013 (deň, ku ktorému bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru). Po uvedenom dni žalobcovi už nevznikol ďalší nárok na úrok z úveru. Z uvedeného dôvodu súd žalobu v časti osobitne žalovaného 13,90 % úroku z úveru od 04. novembra 2014 do zaplatenia nepovažoval za dôvodnú a zamietol ju. Z dlžnej a predčasne splatnej istiny úveru, vyčíslenej ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, sumou vo výške 9.660,26 eur, vznikol žalobcovi od márneho uplynutia lehoty splatnosti určenej v oznámení žalobcu z 25. októbra 2013 (do 16. novembra 2013), aj nárok na žalobcom požadovaný 8 % úrok z omeškania ročne, ktorý si žalobca uplatnil, po nepripustení zmeny petitu, od 04. novembra 2014 nižším percentom, než je skutočne žalovateľný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1, ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., a to až do zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, ods. 2 a § 256 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že úspešnejšiemu žalobcovi priznal 63,26 % náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu čo do zamietajúcej časti IV. výroku (zamietnutej časti zmluvných úrokov 13,90 % ročne z istiny a v časti úrokov z omeškania 8 % ročne z vyčíslených zmluvných úrokov) a v časti výroku o trovách konania (V. výrok) rozhodnutia okresného súdu rozsudkom z 13. decembra 2017 č. k. 25Co/219/2017-104 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti nepriznania úroku z omeškania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 492,33 eur od 04. novembra 2014 do zaplatenia a vo zvyšnej zamietajúcej časti, v časti úroku vo výške 13,90 % ročne od 04. novembra 2014 do zaplatenia, potvrdil (I. výrok). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania (II. výrok). Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne a dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého vychádzal, aplikoval správne právne normy a dospel k správne právnemu záveru, okrem zamietajúcej časti úrokov z omeškania 8 % ročne z nezaplatených úrokov od 04. novembra 2014 do zaplatenia. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej, zamietajúcej časti v časti úroku 13,9 % ročne od 04. novembra 2014 do zaplatenia, odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že v prejednávanej veci medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, predmetom ktorej bol spotrebiteľský úver. Novela OZ vykonaná zákonom číslo 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila, doplnením ustanovenia § 52 ods. 2 OZ, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, pričom poukázal na rozhodnutia sp. zn. 3 MCdo 14/2014 a 4 MCdo 17/2014. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch sú zmluvami spotrebiteľskými podľa § 52 ods. 1 OZ a berúc do úvahy ustanovenie § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 OZ, pri vyhlásení predčasnej splatnosti, môže veriteľ postupovať iba v súlade a za podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ v prípade každej formy spotrebiteľského úveru. Aplikácia ustanovenia § 506 OZ je tým vylúčená. Zákonodarca, reagujúc na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov, novelou OZ zákonom číslo 106/2014 Z. z. s účinnosťou od 01. júna 2014, v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zaviedol nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 OZ, t. j., že tzv. odplátne úroky

budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové splatenie (pozn. dovolacieho súdu: správne zosplatenie) úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Po poskytnutí náležitej ochrany žalovanému ako spotrebiteľovi, odvolací súd dospel k záveru, že po zosplatnení úveru žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za úver. Aplikujúc preto vyššie uvedené závery na preskúmanú vec, je potrebné konštatovať, že ak súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti úroku z úveru za obdobie po zosplatnení predmetného úveru (dňom 20. augusta 2013), rozhodol správne a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ. V časti žalobcom uplatneného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 492,33 eur, ktorá suma predstavuje kapitalizovaný dohodnutý úrok z úveru za obdobie do zosplatnenia úveru, t. j. do 18. novembra 2013, sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým aj v tejto časti žalobu zamietol, nestotožnil. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie aj aplikoval v danej veci správny právny predpis, avšak nesprávne ho na daný prípad vyhodnotil, odvolací súd rozhodol v tejto časti bez nariadenia pojednávania, nakoľko nepovažoval za potrebné ani doplniť, ani zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Je nesporné, že úrok z úveru tvorí súčasť istiny a bol splatný dňom vyhlásenia predčasnej splatnosti celej dlžnej sumy titulom úveru. Úrok z úveru, ktorý bol dohodnutý v zmluve a bol dohodnutý platne, tvorí jednoznačne súčasť istiny, jej príslušenstvo podľa § 121 Občianskeho zákonníka. Úroky zo zmluvy o úvere predstavujú odplatu za peňažné prostriedky, ktoré boli dlžníkovi na požiadanie poskytnuté podľa zmluvy o úvere a boli v zmluve riadne dohodnuté. Úroky sú splatné v dohodnutej dobe, inak spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky. Za tejto situácie potom, ak došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, stala sa splatnou ku dňu vyhlásenia tejto splatnosti nielen istina, ale aj kapitalizované úroky z úveru. V prípade, ak ich žalovaný dlžník neuhradí, dostáva sa aj s touto sumou do omeškania, v dôsledku čoho postihuje dlžníka sankcia za nedodržanú lehotu splatnosti v podobe úrokov z omeškania. V prípade, ak veriteľ tieto úroky z omeškania si uplatní v zákonnej výške, má na ich zaplatenie nárok. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, o výške ktorých rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu „výlučne v rozsahu časti výroku I., ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu“ podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolateľ trval na tom, že tvrdenie prvoinštančného i odvolacieho súdu, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, neobstojí, keďže neobstoja argumenty uvádzané ako dôvody takéhoto právneho názoru a na ňom založeného súdneho rozhodnutia. Uvedený záver podľa neho vyplýva z aktuálnej právnej úpravy, právneho názoru zákonodarcu, názoru právnej vedy, aktuálnej judikatúry iných odvolacích súdov a Najvyššieho súdu Českej republiky, spravodlivého usporiadania vzťahov z úverovej zmluvy po porušení zmluvných povinností dlžníkom. Poukázal na absenciu ustálenej súdnej praxe v SR v otázke obmedzenia nároku veriteľa na zmluvný úrok zosplatením dlhu alebo zákazu kumulatívneho uplatnenia úrokov a úrokov z omeškania na úrovni nižších, aj vyšších súdov. Demonštroval na rozhodnutiach krajských súdov SR závery, ktoré potvrdzujú právny názor dovolateľa, ako aj právne závery právnej teórie a vedy. Na základe čoho uzavrel, že úroky po zosplatnení úverovej pohľadávky sú v súlade s právom a v súlade s právom je aj uplatňovanie úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení popri sebe. Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Pokiaľ má byť tento nárok obmedzený, toto obmedzenie musí vychádzať od zákonodarcu, doposiaľ však takéto obmedzenie zákonodarca napriek „pokusu“ (návrh zákona) z roku 2013 nezaviedol. Uvedený návrh však nepochybne nepriamo popiera právny názor, že takéto obmedzenie už v našej legislatíve je zavedené, resp. vyplýva z existujúcich účinných právnych predpisov. Ďalej tiež platí, že takéto obmedzenie akiste nemôže vychádzať z činnosti súdov, či už extenzívnym výkladom iných ustanovení upravujúcich ochranu spotrebiteľa, ktoré ide nad rámec zákona s absurdnými dôsledkami vo vzťahu k iným zákonným ustanoveniam a ustáleným právnym princípom. „Navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť v rozsahu časti výroku I., ktorou odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil a rozsudok okresného súdu zrušiť v časti výroku I., ktorá rozhodnutím

odvolacieho súdu nebola zmenená, a ktorou prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu v rozsahu nároku na zmluvný úrok po zosplatnení a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a žalobcovi priznať náhradu trov dovolacieho konania.“

4. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je v časti prípustné a aj dôvodné a v časti neprípustné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

9. V preskúmvanej veci dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom malo ísť o otázku existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

9.1. Z uvedeného je zjavné, že dovolateľ odôvodnil dovolanie prípustným dovolacím dôvodom, a to nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď v ňom vymedzil nielen to, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne (označením právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie), ale aj to, v čom ním namietaná nesprávnosť spočíva (v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav). Dovolateľom vymedzená právna otázka nebola v čase podania dovolania (20. marca 2018) dovolacím súdom vyriešená, avšak medzičasom rozhodovacia činnosť dovolacieho súdu túto predmetnú otázku riešila, a to v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo 16. júna 2020, ale táto nebola zodpovedaná v čase rozhodovania súdov v základnom konaní. Dovolací súd potom konštatuje prípustnosť dovolania vychádzajúc z jeho obsahu (§ 124 CSP) podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že ide o dovolanie podané žalobcom v obdobnej veci, aká už bola v počte aspoň päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa. V týchto konaniach bola podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti jeho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP - porovnaj napr. konania vedené na dovolacom súde pod sp. zn. 4 Cdo 11/2021, 4 Cdo 22/2021, 4 Cdo 94/2021, 7 Cdo 24/2021, 7 Cdo 48/2021. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 CSP dovolací súd už ďalšie dôvody neuvádza, dopĺňa iba, že dovolateľom nastolenú právnu otázku dovolací súd riešil rozhodnutím zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktoré občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu na zasadnutí konanom 30. marca 2021 prijalo ako rozhodnutie zásadného významu určené na zverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 ako rozhodnutie č. R 5/2021. Jeho právna veta znie:

„Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 94/2019, 2 Cdo 83/2020, 3 Cdo 35/2020, 4 Cdo 66/2020, 5 Cdo 46/2020, 6 Cdo 56/2020, 7 Cdo 186/2020, 8 Cdo 135/2020, 9 Cdo 24/2020, v

dôsledku čoho možno v ňom uvedený právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru, od ktorého sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), ale zároveň aj dôvodné [lebo napadnutý rozsudok - práve v riešení predmetnej právnej otázky - spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP)].

12. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil v rozsahu, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 449 ods. 1 CSP) a vec v rozsahu zrušenia vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

13. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

14. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

15. Pokiaľ dovolateľ žiadal „rozsudok okresného súdu zrušiť v časti výroku I., ktorá rozhodnutím odvolacieho súdu nebola zmenená a ktorou prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu v rozsahu nároku na zmluvný úrok po zosplatnení, (...)“, v tejto časti ide jednak o zmätočný návrh dovolateľa, pretože výrok I. rozsudku okresného súdu znel: „návrh žalobcu na zmenu petitu v časti 13,90 % úroku ročne od 19. novembra 2013 do zaplatenia a v časti 8 % úroku z omeškania ročne od 19. novembra 2013 do zaplatenia zamietol“, jednak v tejto časti, t. j. čo do výroku I. dovolateľ nenapadol rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním, pretože dovolateľ podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do zamietajúcej časti IV. výroku a čo do výroku o trovách konania (V. výrok, pozri odvolanie dovolateľa č. l. 84 spisu, aj bod 2. tohto rozhodnutia), preto uvedená časť nebola ani predmetom odvolacieho prieskumu a ani rozhodnutím odvolacieho súdu dotknutá.

15.1. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Keďže dovolateľ v časti dovolania žiada prieskum rozhodnutia súdu prvej inštancie a nie rozhodnutia odvolacieho súdu, je dovolanie v tejto časti vylúčené (§ 419 CSP a contrario).

15.2. Na základe uvedeného dovolací súd podľa § 447 písm. c/ CSP v tejto časti dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné bez toho, aby sa zaoberal vecnou dôvodnosťou podaného dovolania.

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.